

O BUSCAVIDAS

Por: José Taboada García

Eran os anos cincuenta, anos aínda de bloqueo, de racionamento e de miseria, naquela España na que, para poder sobrevivir, había que aguzar o enxeño, uns emigrando, outros co estraperlo e algúns facendo co trabando con Portugal.

Luís “o Pimpín” chegou ao seu pobo licenciado do servizo militar que cumprira na Lexión, no “Tercio do Gran Capitán” no Aaiún. Era un presumido de coitado, sempre contando aventuras e fazañas que nin el mesmo se cría. Calzaba botas militares que trouxera da súa estancia no exército, tatuárase unha cabeza de tigre no peito cos dentes á vista e vestía sempre camisa aberta para amosar a tatuaxe.

Sabedor que Pedro, un labrego da parroquia do lado, home rudo e forte, lle chamara Pimpín, alporizouno moito e foino buscar. Estaba Pedro labrando as terras e Luís, dirixíndose a el, espetoulle:

- Tes pinta de Pimpín!
- O único Pimpín que hai aquí es ti, ben, Pimpín non, Pimpinciño – Respondeulle Pedro ao mesmo tempo que levantaba o arado de ferro con vacas e todo.

Marchouse Luís co rabo entre as pernas e a paso lixeiro por se acaso. O de Pimpín xa lle quedou, para sempre.

A segunda do Pimpín foi na Moureira, o barrio máis amoroso de Pontevedra. Entrou no bar <Las tres columnas> acompañado de tres paisanos, todos desexosos de darlle pracer ao corpo. Xa dentro, dirixiuse á primeira que viu e meteulle a man debaixo da saia, nada menos que a Lola que estaba acompañada dun señorito capitalino. Era a Lola a número un daquel local, a única que se permitía o luxo de escoller aos clientes. Mon-

toulle semellante número que lle chamou de todo menos bonito. Aínda non escarmentado, xa ía cara a outra coas mesmas intencións, pero atopouse cun chulo que o agarrou por un brazo amosándolle o camiño da porta de saída. O Pimpín púxose farruco e o chulo empezou a mallar nel.

- ¡A mi la Legión! – gritou o Pimpín, e como representante da “Legión” apareceu outro chulo máis e, entre os dous, mazaron nel coma nun polbo e puxérono fóra. Os tres acompañantes ao ver como repartían a xustiza de carballeira, fixéronse o sueco.

Ao entraren os chulos marcharon sen dicir nada. Foron a buscar ao Pimpín que se atopaba a uns dez metros da porta, tirado no chan e feito un cristo. Levantárono e limpáronlle un pouco o sangue da cara.

- Nin unha man me botastes! – dixo o Pimpín con voz forzada.
- Claro, e que ti pediches “A Legión” e nós somos da mariña! – respondeulle o Pequerrecho.

Xa curado da malleira e do pouco éxito que tivera no seu pobo, em-

prendeu o camiño da emigración. Pasaron dez longos anos sen ter noticias súas, ata que apareceu un día vestido de traxe e zapato fino, fanfurriñando de Alemaña, das máquinas, dos coches,... E, en Alemaña debería ter estado pois marcos traía.

Empezou a mercar fincas e cambiando marcos fíxose con moitas terras. Sabedor disto Pedro “o Sansón”, foi ver a leira do seu curmán, emigrado xa hai tempo na Arxentina. Topou os marcos cambiados de sitio. O estremeiro díxolle: - Quen ía ser, o Pimpín!

Foino buscar á taberna, mirouno de arriba abaixo e díxolle: - Non terás por aí un marco para cambiar?

- Non, xa os cambiei todos. – Respondeulle.

- Fáltache un. – Díxolle Pedro ao mesmo tempo que o collía polo peito botándoo cara arriba con tanta forza que tropezou coa cabeza no teito e caendo no chan co cu.

A cousa ben puido acabar en traxedia se non fose porque o taberneiro tiña fardos de unto colgados na viga que lle aliviaron o golpe. Levantouno Pedro dicíndolle: - Vamos! E levouno á finca do seu parente e, xa alí, díxolle:

- Pon todo como estaba.
O Pimpín tivo que arrincar o marco e poñelo no seu sitio.
- Se este marco se volve a mover, de marco vas a facer ti coa cabeza par abaixo. – Díxolle Pedro cando se ía.

Xa casado o Pimpín montou unha taberna no baixo da casa. Na parte de fóra puxo un barril vello, unha caixa de gasosas baleira e dúas argolas na parede para atar os cabalos. Dentro catro barrís con táboas enriba que facían de barra, uns estantes de madeira para poñer as botellas e catro mesas con cadeiras. Na parte da esquerda montou unha pequena tenda, que soía atendela a súa muller. Tiña unha balanza de pratos, un medidor de aceite e tres medidas de litro, medio litro, cuarto de litro e pouco máis.

Vendía pan, fariña, azucre, sal, viño, bacallau, caramelos, figos pasos, vasoiras, lixivia,... O chan era de terra, aínda que ninguén o sabía pois nunca varría. Alí había de todo, caixas de manises, de noces, de castañas, paquetes de tabaco, caixas de mixtos, cabichas, papeis de caramelos,... Os clientes metíanse con el:

- A ver cando corres esa cortina – dicíanlle por unha ventá que cubrira con tela de saco.
  - Se aínda houbera algo que ver. Que vas ver, o monte?. E non estarás cansado de velo.
  - Isto nunca se varre?
  - Se isto está moi varrido, mesmo parece que non entra ninguén, está mellor así.
- Ben, varrer si varría unha vez ao ano, ao día seguinte da festa do pobo, o San Martiño. Se varría, non

era para telo máis limpo, senón para ver se atopaba algo pois, ese día, moitos clientes bebían e gastaban máis do que adoitaban facelo.

O lavado dos cacharos era xa ecolóxico, no chan un caldeiro onde botaba os restos da bebida e encima dúas tallas de cinc, unha con auga e xabón e a outra con auga só. Metía na primeira, logo na segunda e, cunca limpa. Cambiáballe a auga cando se lembraba, mais case nunca, se lembraba.

Un día entráronlle dous mozos que estaban na mili e pedíronlle dúas cuncas de tinto. Púxolles e saíu a fóra para falar cun paisano Eles, aproveitando que estaban sós beberon lixeiro e volveron a servirse da xerra que estaba dentro do mostrador. Pagaron e marcharon. Cando mirou para a xerra deuse conta da xogada, non

lles dixo nada, máis pensou: - Xa vos collerei.

E vaia se os colleu! Ao cabo de case dous anos alí lle volveron. Era un sábado de noite e tarde; viñan das mozas e traían fame.

- Non terás algo para comer?

- A estas horas! - Espera, teño aquí esta lata de sardiñas que é especial, boísima, vai para as casas reais, para os presidentes do goberno, para a xente moi rica. Non se vende nas tendas. A min tróuxome esta un amigo meu que traballa en Ma-

drid no Pardo. É un pouco máis cara cas outras, pero válevos a pena.

- Pois, pona.

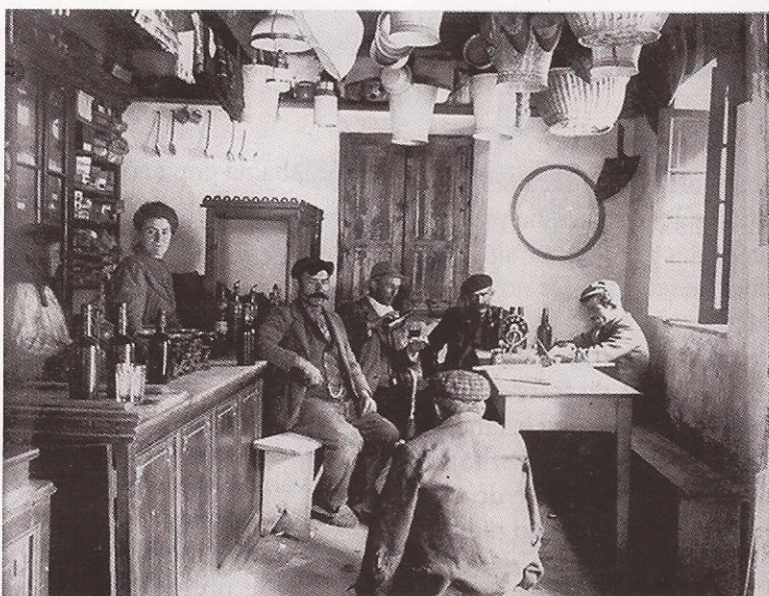
Colleu aquela lata, que nin letras tiña, tan oxidada e chea de po, que máis ben parecía sacada dunha trinchera da Primeira Guerra Mundial. Abriu a e púxollela nun prato. O aceite era tan negro que asemellaba aos vertidos do Prestige. Púxolles tamén un cacho de pan que, de duro que estaba, asemellaba unha pedra. Máis como di o dito: "Cando hai fame non hai pan podre" - Comían, mentres o Pimpín lles dicía:

- Mollade o pan nese aceite que é boísimo.

Pediron máis viño e logo a conta. Cobróullelas sardiñas case a prezo de caviar. Xa fóra dicíalle un ao outro:

- Cobrounos os viños da outra vez!

- Si, e ben cobrados!

Para celebrar o quinto aniversario da taberna fixo un concurso que consistía en levantar unha pipa de viño por enriba da cabeza e contar ata dez. O agasallo era unha ola de viño para beber na taberna, De no ser así pagaría o que quedase no intento.

O único que se atreveu a apuntarse foi Pedro o Sansón. Como o levantamento era o día da festa despois da misa, xuntouse alí un montón de xente, ata estaban o cura, o boticario e o sarxento da Garda Civil. Dirixiuse Pedro cara á pipa cun sorriso chulesco, abriuse de pernas, botoulle as mans e empezou a levantalo ao mesmo tempo que dicía: - Vai contando Pimpín...

Levantouna só ata o fociño e caeu para atrás e a pipa enriba do peito. Sacouna de encima, levantouse, pagou a ola de viño e foise. E, non era que Pedro perdesse forza, senón que o Pimpín puxéralle a pipa baleira. O Pedro fixera forza como se estivese chea e, ao non estar, veuse sorprendido pola falta de resistencia do peso do líquido.

Os mozos das sardiñas, aínda non escarmentados da última, volvéronlle á taberna. Viñan en plan vacile, coa idea de meterse con Pimpín, tarefa non moi doada, pois el, coa súa retranca, a súa sorna raposeira, a andaina polo mundo e xa con algúns anos de taberneiro, sempre saía ben parado.

- Que vos poño? - Dixo o Pimpín ao mesmo tempo que poñía ben a gorra e miraba a xerra de viño.

- Eu quero un Brandón. - Dixo o máis baixo.

- O que oh!

- Si, é coñac francés

- Ah si home! O fabricante está na cadea, colléronlle unha partida de metílico. Toma deste que é bo.

- Non, mellor bótame viño.

- E ti, queres algo? - Díxolle ao outro.

- Un konastrón.

- Vas a ter que esperar algo.

Entrou o Pimpín na cociña, colleu unha xerra, botou viño tinto, augardente branca, azucre, café, un pouco de mel e o zume de medio limón. Remexeuno todo ben e tróuxoa coa culler aínda dentro, probouno, logo colleu a botella de Anís del Mono, botoulle un pouco, remexeu e probouno de novo.

- Agora si! - Dixo mentres lle botaba na copa ao cliente.

- Pois está bo! - Dixo medio estrañado.

- Proba. - Díxolle ao seu amigo.

- Vaia cousa boa! - Respondeulle logo de probalo.

- Ponme outro a min.

O do Konastrón empezou a correr de boca en boca. Viñan de todos os lados a probar esa beberaxe, non daba abasto e iso que o facía por garrafóns grandes. Levábano ata para Bos Aires, Montevideo e Venezuela.

Nun papel de estraza, detrás do mostrador, tiña escrito: "TEMOS KONASTRÓN". Cando algún forasteiro lle preguntaba que era iso do Konastrón, sempre lles dicía o mesmo:

- É bo para a cabeza e o corazón.

Ao poñelo tamén como remedio, máis vendía. Converténdose o Pimpín nun dos clientes máis importante do banco do pobo.

Unha tarde entroulle Pedro o Sansón na taberna, o Pimpín xa non sabía onde meterse, máis ao ver que non viña alporizado empezou a sentirse mellor.

- Como ma xogache coa pipa! - Díxolle Pedro.

- Non foi por mal, home, eu sabía que ti a levantabas ben, máis tamén pensei que igual a tirabas con forza e podía romper, xa me entendes, non!

- Si, e ponme un viño que teño sede.

- Bebe o que queiras que convido eu.

E co paso do tempo o Pimpín e o Sansón ata acabaron sendo medios amigos.

(Para todos os taberneiros, en especial, para aqueles que fixeron da taberna algo máis que un sitio onde se vende viño.)